

PROGRAM HODOWLI KUCÓW I KONI MAŁYCH

Opracował zespół w składzie:

- 1) Jerzy Łukomski - Przewodniczący
- 2) Dr hab. Ryszard Kolstrung
- 3) Ewa Łobos
- 4) Jarosław Szymoniak

Warszawa 2001

I. Cel hodowlany

Szybko powiększająca się liczebność krajowego pogłowia kuców różnych ras i typów oraz zaczynająca kształtować się nieliczna jeszcze populacja koni małych, wymagają podstawowego usystematyzowania i określenia pożądanych cech stosownie do potrzeb hodowców i użytkowników.

Program dla tej populacji koni jest znacznie bardziej skomplikowany niż w przypadku innych, określonych ras koni, ze względu na bardzo dużą różnorodność genetyczną i fenotypową materiału hodowlanego oraz znaczne jego rozproszenie na terenie kraju, prawie wyłącznie u hodowców indywidualnych. Nieliczne większe prywatne i państwowe ośrodki hodowlane mogą być bardzo pomocne w podejmowaniu i realizacji odpowiednich koncepcji hodowlanych, oczywiście pod warunkiem ich trwałości i ciągłości.

Zasadniczymi kryteriami użytkowymi (a więc i hodowlanymi) są standardy wzrostowe, przyjęte i określone w przepisach Międzynarodowej Federacji Jeździeckiej (FEI) i Polskiego Związku Jeździeckiego (PZJ):

- dla kuców – do 148 cm wysokości w kłębie, do 149 cm w podkowach;
- dla małych koni – od 149 do 156 cm wysokości w kłębie, do 157 cm w podkowach. Różne rodzaje i zakresy użytkowania kuców i małych koni są decydujące dla wytyczania zadań w hodowli poszczególnych ras i populacji.

Celem tych zadań jest ich przystosowanie:

- do użytkowania wierzchowego w sporcie dzieci i młodzieży, rekreacji i hipoterapii;
- do użytkowania zaprzęgowego w pracy, sporcie i rekreacji;
- jako konie przydomowe-dekoracyjne do pokazów (dotyczy zwłaszcza najmniejszych kuców).

Odpowiednio do rodzaju użytkowania pożądane są określone cechy fizyczne:

- wydatny i wydajny ruch, skoczność, szlachetny typ i wygląd – dla kuców i koni małych wierzchowych;
- dobry ruch, siła i wytrzymałość dla zaprzęgowych;
- rzadkie umaszczenie i wygląd, częściowo karłowaty wzrost dla koni „przydomowych”;
- właściwy typ i standard dla koni ras ustabilizowanych, aktualnie istniejących.

Ogólnie dla całej populacji niezbędna jest stała praca nad uzyskaniem i utrwaleniem;

- żywego lecz zrównoważonego temperamentu;
- łagodnego charakteru i podatności w użytkowaniu.

II. Wzorzec rasy, budowa, pokrój oraz minimalne wymagania co do wartości użytkowej

Krajowe pogłowie kuców obejmuje ustabilizowane i uznane rasy, głównie pochodzenia zagranicznego, w tym konie importowane oraz w przeważającej większości materiał pochodzący z krzyżowania różnego rodzaju ras koni, z którego mogą wyłonić się bardziej skonsolidowane populacje. Kuce określonych ras powinny odpowiadać pod względem genetycznym i fenotypowym właściwym wzorcom rasowym (np. kuce szetlandzkie, kuce walijskie, konie rasy fiordzkiej). Pozostały materiał, zwłaszcza ogiery i klacze hodowlane, zarejestrowane w Okręgowych Związkach Hodowców Koni, powinny wykazywać się poprawnym pokrojem i ruchem oraz w miarę pożądanym typem użytkowym. Rodowody ich powinny spełniać warunki wpisu do rejestru Rkkm dział I-III. Nie przewiduje się używania do hodowli koni śląskich i zimnokrwistych.

Dopuszcza się jedynie w III pokoleniu jednego przodka tych ras.

Populacja koni małych obejmuje konie różnych ras szlachejnych, które nie spełniają warunków wpisu do rasowych ksiąg stadnych oraz pochodzące z kojarzenia koni szlachejnych i kuców. Ogiery i klacze hodowlane, rejestrowane w Okręgowych Związkach Hodowców Koni powinny wykazywać się poprawnym pokrojem i dobrym ruchem oraz pożądanym typem użytkowym.

Rodowody ich powinny spełniać warunki wpisu do rejestru Rkkm dział IV. Nie przewiduje się używania do hodowli koni zimnokrwistych; dopuszczalny jest jeden przodek rasy zimnokrwistej w III pokoleniu.

Minimalne wymagania co do wartości użytkowej ogierów i klaczy hodowlanych kuców i koni małych:

- zaliczenie wstępnej próby użytkowości z oceną na co najmniej 3 pkt. bonifikacyjne w wieku 2,5-3 lat;
- zaliczenie zasadniczej wierzchowej lub zaprzęgowej próby użytkowości w wieku 3 do 5 lat wg osobnych programów.

Dla klaczy obu grup oraz ogierów kuców do 110 cm i klaczy kuców do 120 cm wzrostu dopuszcza się możliwość przeprowadzania i zaliczania tylko wstępnej próby użytkowości.

III. Wielkość populacji ogierów i klaczy dla prowadzenia pracy hodowlanej oraz faktyczna wielkość populacji na której prowadzi się prace hodowlane.

Jako niezbędną wielkość populacji poszczególnych grup kuców i koni małych dla prowadzenia pracy hodowlanej należałoby przyjąć po 50 klaczy i 25 ogierów (oprócz fiordingów).

Opracowany i wydany przez Polski Związek Hodowców Koni w 1995 roku pierwszy Krajowy Rejestr Koni Małych – obejmuje 145 ogierów i 325 klaczy kuców w trzech zasadniczych grupach:

- 62 ogiery i 205 klaczy szetlandzkich i ich pochodnych do 110 cm;
- 76 ogierów i 105 klaczy kuców innych ras i krzyżówek;
- 7 ogierów i 15 klaczy fiordingów.

Na początku 1998 roku w Okręgowych Związkach Hodowców Koni było zarejestrowanych około:

- 107 ogierów i 276 klaczy szetlandzkich i ich pochodnych;
- 124 ogiery i 239 klaczy kuców innych ras i ich pochodnych;
- 9 ogierów i 28 klaczy fiordingów.

Praca hodowlana nad populacją małych koni zostanie zapoczątkowana w roku 2000 po wejściu w życie oficjalnego programu hodowlanego; dopiero wówczas będzie można rozpocząć prace hodowlane w tej populacji. Wielkość populacji kuców, w której prowadzi się prace hodowlane jest trudna do określenia ze względu na ich podział na szereg grup różnej wielkości (od kilku do kilkudziesięciu sztuk) rozmieszczonych w różnych rejonach kraju. Znakomita ich większość znajduje się w rękach hodowców prywatnych. Szereg z nich prowadzi prace hodowlane nad

poszczególnymi rasami i populacjami, dotyczy to zwłaszcza kuców szetlandzkich, średnich i większych kuców wierzchowych oraz fiordingów.

Znaczące ilościowo ośrodki hodowlane kuców znajdują się na terenie działania Okręgowych Związków Hodowców Koni: w Bydgoszczy, Elblągu, Krakowie, Lublinie, Poznaniu, Wrocławiu, Katowicach i Szczecinie. Opieka i pomoc ze strony OZHK powinna przyczynić się do utrzymania działalności tych ośrodków i ewentualnie powstania następnych.

IV. Metody osiągnięcia celu hodowlanego i zakres oceniania wartości użytkowej

Dla osiągnięcia celu hodowlanego należy realizować następujące metody pracy hodowlanej:

- prowadzenie przez instytucję upoważnioną do prowadzenia rejestru rejestracji, oceny bonitacyjnej i pełnej dokumentacji wg obowiązujących przepisów materiału hodowlanego ogierów i klaczy kuców i małych koni, z podziałem na grupy wg ras i typów użytkowych;
- uzupełnianie danych przez prowadzącego rejestr. Przyjmuje się zasadę, że nadawanie kucom i małym koniom nazwy zaczynają się na tę samą literę (a w miarę możliwości na tę samą sylabę) co nazwa matki. Unikane powinno być powtarzanie takich samych nazw. Identyfikacja koni dokonywana jest przez szczegółowy opis umaszczenia z uwzględnieniem wicherków. Zaleca się stosowanie mikrotransponderów i badanie krwi.

V. Zasady wpisu do Rejestru Kuców i Koni Małych /Rkkm/.

1. Dla kuców i koni małych będą prowadzone rejestry odrębne dla ogierów i klaczy;
2. Numeracja koni w rejestrach jest odrębna dla ogierów i klaczy.

Do rejestru będą wpisywane:

- ogiery hodowli krajowej i zagranicznej posiadające udokumentowane pochodzenie lub wpisane do Krajowego Rejestru Koni Małych, które uzyskały co najmniej 75 pkt. za pokrój i 13 za typ;
- klacze hodowli krajowej i zagranicznej posiadające udokumentowane pochodzenie lub wpisane do Krajowego Rejestru Koni Małych, które uzyskały co najmniej 70 pkt. bonitacyjnych , w tym za typ 13 pkt.

2. Rejestry będą prowadzone w 5-ciu działach:

- I dział kuców pochodzenia szetlandzkiego (do 110 cm wzrostu) o dowolnym umaszczeniu, mogących posiadać w rodowodach do 50 % przodków innych ras kuców;
- II dział kuców różnych ras i typów powyżej 110 cm wzrostu. Przewidziana jest możliwość wydzielenia w dalszych tomach księgi stadnej osobnych działów dla odpowiednio licznych grup rasowych np. kuców walijskich, niemieckich kuców wierzchowych itp.;
- III dział kuców felińskich dla koni o właściwym dla tej grupy rasowej pochodzeniu i standardzie wzrostowym czyli 125-132 cm.
- IV dział kuców rasy fiordzkiej (fiordingów) dla koni o właściwym dla tej rasy typie i standardzie, pochodzących od koni wpisanych do działu III Krajowego Rejestru Koni Małych i wpisanych do księgi stadnej koni fiordzkich - tom I-III oraz importowanych;
- V dział koni małych od 149 do 156 (157) cm wzrostu wszystkich szlachetnych ras i typów, nie kwalifikujących się do wpisu do odnośnych ksiąg stadnych, względnie dla których nie są prowadzone w Polsce osobne księgi stadne.

3. Ogiery i klacze wpisane do ksiąg winny:

- posiadać typ i inne charakterystyczne dla danej rasy cechy określone w programie hodowlanym,
- wykazać się zdrowiem, prawidłową budową i rozwojem,
- być poddawane ocenie wartości użytkowej,
- ogiery ukończyć 30 m-cy.

Do rozrodu dopuszcza się ogiery, które spełniają rodowodowe warunki wpisu do ksiąg, wykazały się użytkowością przewidzianą dla młodych ogierów w programie hodowlanym oraz uzyskały przy ocenie typu, budowy i ruchu co najmniej 75 pkt.

Do sztucznego unasieniania może być użyte nasienie ogiera 7-letniego i starszego, który wykazał się stosownie do wieku użytkowością przewidzianą w programie hodowlanym, a wyniki szacowania jego wartości hodowlanej są pozytywne.

Nasieniem jednego ogiera można unasienić rocznie do 100 klaczy.

Importowane nasienie musi pochodzić od ogiera spełniającego wymagania takie jak ogier krajowy, a jego rodowód zapewnić potomstwu możliwość wpisania do rejestru koni kuców i koni małych,

- klacze - być pokryte, co stwierdza „Świadectwo pokrycia/unasieniania klaczy” lub urodzić jedno zarejestrowane źrebię,
- spełniać szczegółowe warunki rodowodowe.

4. Zdrowie ocenia się na podstawie oględzin konia. W przypadku podejrzenia o schorzenie, dokonujący oceny konia powinien zażądać przedstawienia świadectwa zdrowia konia wystawionego przez lekarza weterynarii.

5. Na ocenę budowy i rozwoju konia składa się wynik 3 pomiarów (wysokość w kłębie, obwód klatki piersiowej, obwód nadpęcia przedniego), ich wzajemny stosunek oraz ocena pokroju wyrażona w punktach bonitacyjnych.

6. Budowę, rozwój i ruch konia ocenia się według 100-puntowej skali przyznając za:

typ	-	do 15 pkt.
głowę i szyję	-	do 5 pkt.
kłodę	-	do 15 pkt.
kończyny przednie	-	do 10 pkt.
kończyny tylne	-	do 10 pkt.
kopyta	-	do 10 pkt.
ruch (stęp i kłus)	-	do 20 pkt. (10+10)
wygląd ogólny	-	do 15 pkt.

7. Po ukończeniu 5-go roku życia konie wpisane do rejestru powinny być poddane weryfikacji wymiarów i oceny pokroju.

8. Do rejestru nie mogą być wpisane konie, u których stwierdzono:

- obustronna ślepotę,
- nieprawidłową budowę szczęki (tzw. karpiowaty lub szczupaczy zgryz),
- jedno lub obustronne wnętrostwo,
- szpat kostny,

oraz konie, które uzyskały mniej niż połowę maksymalnej liczby punktów przy ocenie kłody, nóg przednich, tylnych, kopyt i ruchu. O dyskwalifikacji decyduje przyznanie mniej niż połowy punktów nawet za jeden z w/w. elementów oceny.

9. Ogiery i klacze sprowadzone z zagranicy winny:

- być przydatne dla osiągnięcia celu hodowlanego określonego w programie hodowlanym,
- być poddane ocenie wartości użytkowej. Jeśli ocena nie została przeprowadzona w kraju pochodzenia, musi być ona dokonana w Polsce,
- ogiery być dopuszczone do rozrodu przez prowadzącego księgę w kraju pochodzenia. W przypadku importu osobników przed uzyskaniem wpisu do rejestru, muszą one posiadać świadectwo stwierdzające, że pochodzą od rodziców wpisanych do ksiąg lub rejestru, a w Polsce uzyskać od prowadzącego księgę lub rejestr świadectwo dopuszczenia do rozrodu.
- klacze być wpisane do ksiąg w kraju pochodzenia. W przypadku importu klaczy nie wpisanej do księgi, posiadać świadectwo stwierdzające, że pochodzi ona po rodzicach wpisanych do ksiąg i uzyskać w Polsce wpis do rejestru na ogólnych zasadach.

10. Dokumentację hodowlaną stanowią:

1) Dokumenty związane z prowadzeniem ksiąg i rejestru:

- a) Karta wpisania klaczy do rejestru ,
- b) Karta wpisania ogiera do rejestru ,
- c) Świadectwo wpisania klaczy do rejestru ,
- e) Świadectwo dopuszczenia ogiera do rozrodu, które jest równoznaczne z wpisaniem do rejestru,
- f) Dowód urodzenia źrebięcia,

2) Dokumenty związane z rozrodem koni:

- a) Świadectwo pokrycia/unsieniania klaczy,
- b) Protokół z przeglądu ogierów i wykaz ogierów dopuszczonych do rozrodu

3) Dokument eksportowy konia.

11. Rejestry są prowadzone systemem kartotekowym i zawierają: numer wpisu i symbol rejestru , płeć, nazwę, datę urodzenia, maść i odmiany oraz inne znaki identyfikacyjne, wymiary, rodowód (minimum trzy pokolenia), dane dotyczące hodowcy i właściciela, wynik oceny wartości użytkowej i hodowlanej.

12. Kartoteki muszą być przechowywane w archiwum przez okres 20 lat.
13. Prowadzący rejestr wydaje drukiem rejestr główny koni hodowlanych.

VI. Tryb wpisywania koni do rejestru kuców i koni małych

1. Wpisu do rejestru dokonuje upoważniony przez prowadzącego rejestr specjalista do spraw hodowli koni.
2. Wpisu ogierów i klaczy do rejestru dokonuje się na pisemny wniosek hodowcy.
3. Przed wpisaniem konia do rejestru należy:
 - sprawdzić tożsamość konia (identyfikacja) przez porównanie zgodności danych zawartych w „Dowodzie urodzenia źrebięcia”, szczególnie opisu maści, odmian, wieku oraz innych znaków identyfikacyjnych, ze stanem faktycznym.
Opis maści i odmian powinien być przeprowadzony przed odsadzeniem źrebięcia od matki tj. w wieku około 6 miesięcy. W szczególnych przypadkach, jeżeli źrebię nie zmieniło właściciela, opis może być dokonany później, ale przed ukończeniem 1 roku życia,
 - sprawdzić prawidłowość rozwoju konia i stwierdzić brak objawów chorobowych,
 - wykonać podstawowe pomiary konia,
 - przeprowadzić ocenę budowy,
 - przy wpisie pokrytych klaczy sprawdzić „Świadectwo pokrycia/unasieniania klaczy”,
 - - zatrzymać „Dowód urodzenia źrebięcia”,
 - nadać numer rejestru.
4. „Świadectwo wpisania klaczy do rejestru”, „Świadectwo dopuszczenia ogiera do rozrodu” oraz kartotekę konia podpisuje i stawia imienną pieczęć upoważniony przez prowadzącego rejestr specjalista, który dokonał wpisu.
5. Prowadzący rejestr wydaje hodowcy: „Dowód urodzenia źrebięcia”, a po wpisaniu konia do rejestru - „Świadectwo wpisania klaczy do rejestru” lub „Świadectwo dopuszczenia ogiera do rozrodu”. Zatrzymuje się wówczas „Dowód urodzenia źrebięcia”.
Do dokumentów tych należy wpisać numer identyfikacyjny konia oraz opatrzyć je pieczęcią z informacją w języku polskim, angielskim i niemieckim: „Dokument ważny tylko w Polsce”.

6. W przypadku zniszczenia lub zagubienia wydanych właścicielom dokumentów hodowlanych: „Świadectwo wpisania klaczy do rejestru”, „Świadectwo dopuszczenia ogiera do rozrodu” i „Dowód urodzenia źrebięcia”, prowadzący rejestr może wydać - na pisemny wniosek właściciela - duplikat.
Można wydać tylko jeden duplikat każdego z w/w dokumentów.
Wydanie duplikatu musi być odnotowane w karcie klaczy lub ogiera.
7. Na wniosek właściciela konia prowadzący rejestr wystawia dokument eksportowy, na podstawie jednego z wyżej wymienionych dokumentów.
8. Prowadzący rejestr powołuje komisję rejestru, której zadaniem jest:
 - a) kontrolowanie prawidłowości wpisu koni do rejestru i rozstrzyganie spornych kwestii,
 - b) wydawanie decyzji o dopuszczeniu ogierów do rozrodu,
 - c) kontrolowanie i ocena realizacji programu hodowlanego,
 - d) wnioskowanie w miarę potrzeb do Ministra RiGŻ o wprowadzenie zmian w programie hodowlanym.
9. „Dowód urodzenia źrebięcia” jest podstawowym dokumentem stwierdzającym pochodzenie konia, wydawanym przez prowadzącego rejestr na podstawie „Świadectwa pokrycia/unasieniania klaczy”.
10. Prowadzący rejestr może zażądać potwierdzenia pochodzenie konia badaniem grup krwi lub innych markerów genetycznych, wykonanym na koszt hodowcy, w laboratorium wskazanym przez prowadzącego księgę. W przypadku sztucznego unasieniania lub embriotransferu badanie takie jest obowiązkowe.
11. Przy wystawianiu „Dowodu urodzenia źrebięcia” przyjmuje się zasadę, że pierwsza litera nazwy źrebięcia jest taka sama jak pierwsza litera nazwy matki.
Jeżeli źrebię pochodzi od klaczy NN – pierwsza litera nazwy ojca
12. „Dowód urodzenia źrebięcia” konia wpisanego do rejestru należy przechowywać przez okres 15 lat.
13. „Świadectwo pokrycia klaczy” - źródłowy dokument hodowlany - na pierwszej stronie wypełniany jest przez posiadacza ogiera dopuszczonego do rozrodu.
14. Właściciel nasienia ogiera, po dokonaniu zabiegu sztucznego unasieniania wystawia „Świadectwo unasieniania klaczy”.
15. Jeżeli właściciel nasienia nie jest właścicielem ogiera dawcy, dokonujący zabiegu sztucznego unasieniania przesyła fotokopię „Świadectwa unasieniania klaczy” właścicielowi ogiera.

16. „Świadectwo pokrycia/unasieniania klaczy”, zatrzymane po wydaniu „Dowodu urodzenia źrebięcia”, należy przechowywać przez okres 20 lat.
17. Klacz poddawana zabiegowi sztucznego unasieniania nasieniem mrożonym, przed urodzeniem źrebięcia, powinna mieć określoną grupę krwi przed urodzeniem źrebięcia.
18. Źrebię urodzone w wyniku sztucznego unasieniania musi mieć przed ukończeniem 1 roku życia potwierdzone rodzicielstwo poprzez badanie grup krwi lub innych markerów genetycznych.
19. Przy stanowieniu klaczy poza granicami kraju, należy przy opisie źrebięcia w Polsce przedstawić świadectwo pokrycia/unasieniania klaczy, rodowód wraz z symbolem księgi rasowej ogiera oraz dokument stwierdzający dopuszczenie ogiera do rozrodu w kraju, w którym klacz została pokryta.
20. Znajdujące się na odwrocie „Świadectwa pokrycia/unasieniania klaczy” – „Poświadczenie urodzenia źrebięcia” wypełnia upoważniony przez prowadzącego rejestr specjalista. W/w poświadczenie nie zastępuje „Dowodu urodzenia źrebięcia” i nie jest dokumentem uwzględnianym przy wpisie konia do rejestru i przy wystawianiu dokumentu eksportowego konia.
21. Źrebięta urodzone w IV kwartale zalicza się do rocznika roku następnego.
22. Dodatkowa rozszerzona ewidencja i dokumentacja hodowlana dla celów naukowo-badawczych może być prowadzona przez zainteresowane instytucje.

VII. Ocena wartości użytkowej

Wartość użytkowa kuców i małych koni będzie oceniana na podstawie prób użytkowości. Próbom użytkowości powinny być poddawane wszystkie ogiery i klacze, które przeszły z wynikiem pozytywnym selekcję pokrojową i są przeznaczone na reproductory lub klacze hodowlane. Ogiery przed dopuszczeniem do rozrodu w wieku 2,5-3 lat muszą obowiązkowo zaliczyć wstępną próbę użytkowości na co najmniej 3 punkty. Warunkiem przedłużenia świadectwa uznania na lata następne jest zdanie właściwej próby użytkowości wierzchowej lub zaprzęgowej. Warunkiem uzyskania wpisu do rejestru przez klacze jest zaliczenie przynajmniej wstępnej próby użytkowości z wynikiem min.

3 pkt. Próba użytkowości powinna być poprzedzona odpowiednim przygotowaniem konia do poszczególnych elementów próby. Próby użytkowości przeprowadza na zlecenie instytucji prowadzącej rejestr - uprawniony specjalista lub powołany zespół. Za przygotowanie konia do próby użytkowości odpowiada właściciel konia. Za przeprowadzenie prób użytkowości odpowiada osoba lub jednostka wyznaczona przez prowadzącego rejestr. Przeprowadzone będą 3 rodzaje prób użytkowości:

- 1 – próba polowa - wstępna;
- 2 – polowa próba wierzchowa;
- 3 – polowa próba zaprzęgowa;

1. Próba polowa - wstępna – polega na ocenie zachowania się konia podczas zakładania ogłowia, prezentacji do oceny i prowadzenia w rękę na odcinku 60-80 m w stępie i kłusie. Zachowanie się konia oceniane jest w skali 5 pkt. W zależności od wykonania czynności;

- 5 - pkt. - z łatwością, bezbłędnie, płynnie;
- 4 - pkt. - z drobnymi zahamowaniami, mało płynnie;
- 3 - pkt. - z trudnościami;
- 2 - pkt. - po 3 nieudanych próbach;
- 1 – pkt. – po więcej niż 3 nieudanych próbach, konieczna pomoc drugiej osoby:

Otrzymanie 0-2 pkt. w próbie wstępnej wyklucza konia z udziału w próbie zasadniczej. Próbę wstępną można powtórzyć jeden raz po co najmniej miesięcznym ponownym przygotowaniu konia.

2. Polowa próba wierzchowa – polega na wykonaniu z wynikiem pozytywnym programu podanego w załączniku nr 1. Ma ona zastosowanie dla koni młodych od 3,5 do 5-ciu lat. Konie 6-letnie i starsze powinny zaliczać próbę sportową wg programu podanego w załączniku nr 3.

Próbę wierzchową można powtórzyć 1 raz do wieku 5 lat.

3. Polowa próba zaprzęgowa polega na wykonaniu z wynikiem pozytywnym programu podanego w załączniku nr 2.

Próba wierzchowa i zaprzęgowa może być powtórzona jeden raz w następnym roku. Za alternatywną próbę użytkowości mogą być uznane wyniki w sporcie jeździeckim wg podanego regulaminu w załączniku nr 3. Odnośne informacje winny być wpisywane w dokumentacji hodowlanej konia i mogą być publikowane. Ustalony i przyjęty system prób użytkowości kuców i koni małych winien być prowadzony bez zmian co najmniej przez 5 lat celem porównania wyników (średnia roczników) i sprawdzenia jego przydatności praktycznej.

VIII. Metody szacowania wartości hodowlanej

Ocena wartości hodowlanej konia prowadzona będzie w 2-ch zakresach na podstawie:

- użytkowości własnej opartej na wynikach prób użytkowości ogólnej oraz szczegółowych: wydajności ruchu w stępie i kłusie (czasy na 0,5 i 1,0 km),
- powrotu tętna i oddechu do normy po jeździe wynikowej;
- na podstawie użytkowości potomstwa.

IX. Zasady oceny efektywności działania programu

Efektywność realizacji programu ocenia komisja rejestru, do której powołuje się uznane autorytety z dziedziny hodowli i użytkowania rasy:

Efektywność realizacji programu będzie oceniana na podstawie:

- ilości źrebiąt i klaczy nowolicencjonowanych w cyklu rocznym,
- bonitacji co 3 lata,
- wyników prób dzielności w cyklu rocznym,
- po 5 latach od wejścia w życie programu, na podstawie prowadzonej oceny wartości użytkowej, zbadanie stabilizacji pożądaných cech w tej rasie.

Załącznik nr 1

PROGRAM WIERZCHOWEJ PRÓBY UŻYTKOWOŚCI DLA
KUCÓW I KONI MAŁYCH OD 3,5 DO 5 LAT

(opracowany w oparciu o program próby dzielności po 100 dniach treningu młodych ogierów w ZT)

- I. Prezentacja w ręku: przygotowanie do poprawnego ustawienia i spokojnego stania, łatwość podawania nóg, posłuszeństwo przy prowadzeniu w ręku, energia i wydajność ruchu w stępie i kłusie.
- II. Indywidualna ocena pracy pod jeźdźcem:
 1. w stępie: stęp roboczy wokół ujeżdżalni (czworoboku), zmiana kierunku stępem swobodnym na długiej wodzy, 2 wołty (8 m) w prawo i w lewo, 2-krotne zatrzymanie i ruszanie, przejście przez koziółki (lub leżące drągi) o wysokości i rozstawie stosownych do wzrostu konia.
 2. W kłusie: kłus roboczy wokół ujeżdżalni (czworoboku), zmiana kierunku kłusem o wydłużonym wyroku, 2 wołty (10 m) w prawo i w lewo, 2 wężyki na długiej ścianie, przejście przez koziółki o wysokości i rozstawie stosownych do wzrostu konia.
 3. W galopie: zagalopowanie w narożniku, galop roboczy wokół ujeżdżalni (czworoboku), dodanie na długiej ścianie, wykonanie kół 20 metrowych zmiana kierunku z przejściem do kłusa, zagalopowanie w narożniku, wykonanie 2 kół j.w.; dodatkowo zagalopowanie w prawo i w lewo.
 4. Skoki pod jeźdźcem: około 5 skoków na przeszkodzie typu okser i doublebaare ze wskazówką o wysokości i szerokości stosownej dla każdej grupy wzrostowej, wg regulaminu PZJ. Po każdym udanym skoku drugi drąg przeszkody jest podnoszony o ok. 5 cm:
 - dla grupy „B” – kuce do 130 cm wzrostu 50 x 50 cm - drugi drąg maksym. do 70 cm .
 - dla grupy „C” kuce do 140 cm wzrostu 60 x 60 cm – drugi drąg maksym. do 80 cm;
 - dla grupy „D” kuce do 148 cm wzrostu 70 x 60 cm – drugi drąg maksym. do 90 cm;
 - dla grupy „E” małe konie do 156 cm wzrostu 70 x 70 cm – drugi drąg maksym. do 100 cm.
 5. Próba wytrzymałości:
 - galop w pólśiadzie w tempie 300 m/min. – 5 min.
 - Bezpośrednio potem galop w tempie 350 m/min. Dla małych koni stosuje się tempo = 30 sek. Większe odpowiednio 350 i 400 m/min.
- III. Badanie tętna i oddechu pół godziny po zakończeniu galopu i porównanie ze stanem spoczynkowym:
 - różnica do 5 oddechów i uderzeń tętna = 5+5 pkt.
 - różnica do 10 oddechów i uderzeń tętna = 4+4 pkt.
 - różnica do 15 oddechów i uderzeń tętna = 3+3 pkt.
 - różnica do 20 oddechów i uderzeń tętna = 2+2 pkt.
 - różnica do 25 oddechów i uderzeń tętna = 1+1 pkt.
 - różnica powyżej 25 oddechów i uderzeń tętna = 0 pkt.

IV. Ocena elementów próby

Prezentacja w rękę	-	maksym. 10 pkt.,
- spokój i posłuszeństwo	-	do 5 pkt.,
- energia i wydajność ruchu	-	do 5 pkt.
Praca w stępie pod jeźdźcem	-	maksym. 15 pkt.
- energia i wydajność ruchu	-	do 5 pkt.,
- regularność	-	do 5 pkt.,
- posłuszeństwo i przepuszczalność	-	do 5 pkt.,
Praca w klusie pod jeźdźcem	-	maksym. 15 pkt.
- energia i wydajność ruchu	-	do 5 pkt.,
- regularność	-	do 5 pkt.,
- posłuszeństwo i przepuszczalność	-	do 5 pkt.
Praca w galopie pod jeźdźcem	-	maksym. 16 pkt.
- zagalopowania 2 razy	-	do 4 pkt.,
- galop na linii prostej	-	do 4 pkt.,
- zaangażowanie zadu	-	do 4 pkt.,
- galop w pólśladzie w tempie 350/400 m/min.	-	4 pkt.
Skoki po jeźdźcem	-	maksym. - 16 pkt.
- chęć do skoku	-	do 4 pkt.,
- łatwość	-	do 4 pkt.,
- styl	-	do 8 pkt.,
Skoki luzem	-	maksym - 8 pkt.
- styl	-	do 4 pkt.,
- chęć skoku	-	do 4 pkt.,
Tętna i oddechy	-	maksym. – 10 pkt.;
Ocena ogólna	-	maksym. - 10 pkt.

Razem	<u>100 pkt.</u>
-------	-----------------

Ocena wybitna	90-100 pkt.
Ocena bardzo dobra	80-89 pkt.
Ocena dobra	70-79 pkt.
Ocena dostateczna	60-69 pkt.
Ocena niedostateczna	poniżej 60 pkt. (próba nie zaliczona).

VI. Załącznik nr 2

PROGRAM ZAPRZĘGOWEJ PRÓBY UŻYTKOWOŚCI DLA KUCÓW I KONI MAŁYCH

I. Prezentacja w ręku: przygotowanie do poprawnego i spokojnego stania, łatwość podawania nóg, posłuszeństwo przy prowadzeniu w ręku, energia i wydajność ruchu w stępie i kłusie;

II. Indywidualna ocena pracy w zaprzęgu:

1. w stępie: w jednokonnym lekkim pojeździe, przebycie na dystansie 0,5 km na drodze utwardzonej na terenie płaskim ze startem w ruchu w normie czasu

- dla kuców do 130 cm wzrostu - 6 min.;
- dla kuców do 140 cm wzrostu - 5 min. 40 sek.,
- dla kuców do 148 cm wzrostu - 5 min. 20 sek.,
- dla koni małych - 5 min.

5 – krotne zakłusowanie (powyżej 5 sekund) powoduje nie zaliczenie elementu próby; przekroczenie normy czasu powoduje obniżenie oceny o 0,5 pkt. za każde rozpoczęte 5 sekund, element próby może być powtórzony 1 raz.

2. w kłusie: w jednokonnym pojeździe lekkim, przebycie dystansu 1 km na drodze utwardzonej na płaskim terenie ze startem w ruchu w normie czasu:

- dla kuców do 130 cm wzrostu - 5 min.,
- dla kuców do 140 cm wzrostu - 4 min. 30 sek.,
- dla kuców do 148 cm wzrostu - 4 min.,
- dla koni małych - 3 min. 30 sek.

5 – krotne zagalopowanie (niskorygowane w ciągu 5 sekund) powoduje nie zaliczenie elementu próby; przekroczenie normy czasu powoduje obniżenie oceny o 0,5 pkt. za każde dodatkowe rozpoczęte 5 sekund; element próby może być powtórzony 1 raz.

III. Próba wytrzymałości

1. Przebycie dystansu 4 km na drodze utwardzonej na terenie płaskim w jednokonnym pojeździe o masie 100% wagi konia, 5 odcinków po 800 metrów, chodami przemiennymi (stęp-kłus) w normie czasu:

- dla kuców do 130 cm wzrostu - 28 min. 40 sek.;
- dla kuców do 140 cm wzrostu - 27 min. 38 sek.;
- dla kuców do 148 cm wzrostu - 26 min. 30 sek.;
- dla koni małych - 25 min. 36 sek.

Przekroczenie normy czasu powoduje obniżenie oceny o 1 pkt. za każde rozpoczęte dodatkowe 5 sekund. Element próby nie może być powtórzony.

2. Próba posłuszeństwa - 10 pkt. W tym dwukrotne zatrzymanie na 10 sekund i ruszenie w pojeździe jak w punkcie 1 na podłożu utwardzonym.

3. Badanie tętna i oddechu pół godziny po zakończeniu przejazdu i porównanie ich częstotliwości ze stanem spoczynkowym:

- różnica do 5 oddechów i uderzeń tętna = 5 plus 5 pkt.;
- różnica do 10 oddechów i uderzeń tętna = 4 plus 4 pkt.;
- różnica do 15 oddechów i uderzeń tętna = 3 plus 3 pkt.;
- różnica do 20 oddechów i uderzeń tętna = 2 plus 2 pkt.;
- różnica do 25 oddechów i uderzeń tętna = 1 plus 1 pkt.;
- różnica powyżej 25 oddechów i uderzeń tętna = 0 pkt.

I. Ocena elementów próby

Prezentacja w ręku	-	maksym. 10 pkt.
- spokój i posłuszeństwo	-	do 5 pkt.;
- energia i wydajność ruchu	-	do 5 pkt.;
Praca w stępie	-	maksym. 15 pkt.
- energia i wydajność ruchu	-	do 5 pkt.,
- regularność	-	do 5 pkt.,
- posłuszeństwo i reakcja	-	do 5 pkt.;
Praca w klusie	-	maksym. 15 pkt.
- energia i wydajność ruchu	-	do 5 pkt.,
- regularność	-	do 5 pkt.,
- posłuszeństwo i reakcja	-	do 5 pkt.;
Ruszanie i zatrzymanie (średnia z 2 powtórzeń)		maksym. 10 pkt.
- styl i chęć ciągnięcia	-	do 5 pkt.,
- zatrzymanie i stanie	-	do 5 pkt.;
Tętna i oddechy	-	maksym. 10 pkt.
Ocena ogólna	-	maksym. 10 pkt.
Próba wytrzymałości	-	maksym. 20 pkt.
- energia i wydajność ruchu	-	do 10 pkt.
- regularność i reakcja na pomoce	-	do 10 pkt.
Razem		<hr/> 100 pkt.

Wyniki końcowe

Ocena wybitna	-	90 - 100 pkt.
Ocena bardzo dobra	-	80 - 89 pkt.
Ocena dobra	-	70 - 79 pkt.
Ocena dostateczna	-	60 - 69 pkt.
Ocena niedostateczna	-	poniżej 60 pkt. (próba nie zaliczona).

Załącznik nr 3

PROGRAM SPORTOWEJ PRÓBY UŻYTKOWOŚCI
DLA KUCÓW I KONI MAŁYCH 4-LETNICH I STARSZYCH

(alternatywny dla próby wierzchowej). Uzgodniony z Komisją PZJ ds. sportu kuców i małych koni.

Do zaliczenia próby sportowej wymagane jest uzyskanie przez konia następujących wyników w jednej z konkurencji:

1. Trzykrotne ukończenie konkursu skoków, bezbłędnie lub z otrzymaniem do 2, 75 pkt. karnego, we właściwej lub wyższej klasie na zawodach ogólnokrajowych, zgodnie z aktualnym regulaminem PZJ.
2. Trzykrotne ukończenie konkursu ujeżdżenia klasy P-3 lub wyższej, z wynikiem przynajmniej 60 % możliwych punktów, na zawodach ogólnokrajowych, zgodnie z aktualnym regulaminem PZJ.
3. a) Jednorazowe ukończenie konkursu WKKW we właściwej lub wyższej klasie, na zawodach ogólnokrajowych z wynikiem aktualnie określanym przez Komisję Kuców i Koni Małych PZJ.
b) Dwukrotne ukończenie konkursu WKKW – kombinowanego (ujeżdżenie, cross i skoki) wg w/w warunków.
4. Jednorazowe ukończenie zawodów w powożeniu (całości) rangi ogólnokrajowej we właściwej lub wyższej klasie z wynikiem aktualnie określanym przez Komisję ds. kuców i koni małych PZJ.

Warunkiem zaliczenia próby jest potwierdzenie uzyskanych wyników przez Komisję ds. kuców i koni małych PZJ.